

עפ"ג 8898/04/22 - חורחה סטריקובסקי נגד מדינת ישראל, קיבוץ עין השלושה

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עפ"ג 8898-04-22 סטריקובסקי(אסיר) נ' מדינת ישראל ואח'

בפני כבוד השופט יואל עדן - אב"ד
כבוד השופט עמית כהן
כבוד השופט גיל דניאל

המערער: חורחה סטריקובסקי
ע"י ב"כ עו"ד נטלי אוטן

נגד
המשיבים

1. מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אבי ביטון - פמ"ד
 2. קיבוץ עין השלושה
ע"י ב"כ עו"ד אילנה שפרלינג
- ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בבאר שבע (כב' השופט א.דורון) בת.פ.
56011-10-18 מיום 20.2.22.

פסק דין

השופט יואל עדן

כתב האישום המתוקן וההסדר

1. המערער הורשע, על פי הודאתו, בכתב אישום מתוקן בעבירות של גניבה בידי מורשה, לפי סעיף 393(2) לחוק העונשין, רישום כוזב במסמכי תאגיד, לפי סעיף 423 לחוק העונשין.

על פי כתב האישום המתוקן, המערער חבר קיבוץ עין השלושה ("הקיבוץ") מעל 30 שנה, ובמשך שנים ארוכות, לרבות במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, היה גזבר הקיבוץ.

במסגרת תפקידו כגזבר הקיבוץ היה המערער אחראי לניהול כלל כספי הקיבוץ, ובין היתר ניהול חשבונות הבנק של הקיבוץ, משיכת כספים מחשבונות הבנק של הקיבוץ, אישור תשלומים, ניהול קופות המזומנים של הקיבוץ ובהן קופת הגזבר, קבלת כספים לקופת הגזבר ומסירת כספים לגורמים אחרים מתוך קופת הגזבר. המערער היה אחראי גם על רישום כל התנועות הכספיות הקשורות לקופת הגזבר.

הכסף המזומן שנמצא בקופת הגזבר הוחזק על ידי המערער בכספת במשרדו בגזברות הקיבוץ ("הכספת") ונמסר לידיו על מנת שישמרנו שמירה מעולה וישתמש בו עבור הקיבוץ.

עמוד 1

המערער ניהל רישום מדויק של כל הכנסה והוצאה של כספים מהכספת, את הרישום העביר המערער להנהלת החשבונות של הקיבוץ ונתונים אלה נכנסו למאזנים של הקיבוץ.

משרד רואי החשבון "ברית פיקוח" הוא המבקר החיצוני של הקיבוץ במשך שנים רבות. נציגי "ברית פיקוח" מבצעים ביקורות רבעוניות ושנתיות לגבי הקיבוץ ואליו מוגשים דוחות רבעוניים ומאזנים שנתיים של הקיבוץ. בנוסף, החל משנת 2009 הקיבוץ עובד עם מנהל חשבונות חיצוני, שמנתח עבור הקיבוץ את נתוני הנהלת החשבונות, מבצע מאזנים שנתיים ומעביר אותם לביקורת ר"ח ממשרד "ברית פיקוח".

בתחילת כל שנה קלנדרית, לקראת הכנת המאזן השנתי, אמורה להתבצע בקיבוץ ביקורת ניהול קופה וספירת מלאי, בהשתתפות המערער בתפקידו כגזבר הקיבוץ, נציג ממשרד ר"ח "ברית פיקוח" ומנהל החשבונות. במהלך ביקורת זו מבצעים ספירה ידנית של כספי המזומן שהיו בקופת הגזבר ונשמרו בכספת.

בתאריך 5.1.14 בוצעה ספירה כאמור, בנוכחות המערער, ר"ח ממשרד "ברית פיקוח" ומנהל החשבונות החיצוני. על פי ספירה זו היו בקופת הגזבר סך של 853,881 ₪ (825,410 ₪ + 8,300 \$).

במהלך השנים 2015, 2016 ו- 2017 המערער והגורמים הרלבנטיים לא ביצעו את ספירת הכספים הידנית, ולמרות שהמאזן של שנת 2015 לא אושר כיוון שרוה"ח סירב לחתום עליו בהעדר ספירה ידנית. על פי רישומי המערער המבוססים על ההכנסות וההוצאות, בתאריך 30.12.16, היה אמור להיות בקופת הגזבר 1,167,848 ₪.

בין התאריכים 5.1.14 ו- 5.1.17 באופן שאינו ידוע למשימה, בהזדמנות אחת או יותר, גנב המערער את הכסף המזומן מהכספת, בסכום כולל של 1,167,848 ₪, וזאת בלי הסכמת הבעלים ובלי תביעת זכות בתום לב, כשהוא מתכוון בשעת הנטילה לשלול את הכסף מהקיבוץ שלילת קבע.

המערער המשיך לנהל את הרישום, גם לאחר שגנב את הכסף המזומן מהכספת, עד תחילת חודש ינואר 2017, וזאת על סמך היתרות שאמורות היו להיות בכספת לולא גנב הכסף, כשהוא רושם ביודעין יתרות כוזבות, בכוונה לרמות, ואף העביר רישומים אלה להנהלת החשבונות של הקיבוץ ובכך גרם לרישום כוזב במסמכי תאגיד.

בסופו של דבר, נקבעה פגישה עם המערער, בקיבוץ, לביצוע ספירה ידנית, לתאריך 1.1.17 בשעה 09:00 אליה זומנו ר"ח ומנהל החשבונות החיצוני. פגישה זו לא יצאה אל הפועל, ובמקומה נקבעה פגישה נוספת לתאריך 5.1.17. גם במועד זה לא בוצעה ספירה ידנית.

המערער במעשיו אלה גנב סכום כולל של 1,167,848 ₪ שהופקד אצלו על מנת שישמרנו שמירה מעולה או ישתמש בו או בתמורתו, כולם או מקצתם, למטרה פלונית או ימסור את כולם או מקצתם לאדם פלוני, וכן ביצע עבירה של רישום כוזב במסמכי תאגיד.

2. תחילה כפר הנאשם במיוחס לו וטען כי הכסף לא נגנב על ידו אלא כי ידע על גניבת הכסף אך הוא לא לקחו, והתיק נקבע לשמיעת ראיות. לאחר שנשמעו חלק מעדי התביעה, הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון.

על פי ההסדר התבקש להתיר למערער לחזור בו מכפירתו, המערער הודה בכתב האישום המתוקן אשר הוגש, הורשע והופנה לקבלת תסקיר. אין הסכמות לענין העונש.

תסקירי שירות המבחן בבית משפט השלום

3. המערער נעדר עבר פלילי, וביחס אליו הוגשו בבית משפט השלום 5 תסקירי שירות מבחן.

על פי התסקיר הראשון מיום 29.11.20, המערער בן 61, גרוש אב לארבעה ילדים וסב לחמישה נכדים. שירות המבחן ציין כי המערער מודה בביצוע העבירה, מביע צער ולוקח אחריות ראשונית על מעשיו, מתקשה לקיים שיח להעמיק ולבחון את הנסיבות העיקריות אשר הביאו אותו לבצע עבירה זו, והשינויים שערך בחייו אשר מהווים צעדים לשיקום הינם חיצוניים, ואינם מבוססים על תובנות מעמיקות. שירות המבחן התרשם כי קיימת נזקקות טיפולית, אך המערער מסר כי אין ביכולתו להשתלב בהליך טיפולי בשירותם. לאור האמור, ולאור רמת סיכון שראה שירות המבחן, מאפייני אישיות המערער והנזקקות הטיפוליות, לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית שיקומית בעניינו של המערער.

על פי התסקיר השני מיום 28.1.21, המערער פנה לשירות המבחן בשנית, ומסר כי ערך חשיבה נוספת בדבר הפגישות עם שירות המבחן, וכי מעוניין להשתלב בטיפול, ככל שידרש. לפיכך, המליץ שירות המבחן על דחיית הדיון כדי לבחון אפשרות לשילובו בטיפול קבוצתי.

על פי התסקיר השלישי מיום 25.5.21, המערער זומן לראיון, לשם בחינת השתלבותו בקבוצה טיפולית בתחום המרמה, הוא נמצא מתאים להשתלבות בקבוצה, אך בשל התפשטות נגיף הקורונה וסיבות נוספות הופסק הטיפול הקבוצתי, המערער טרם שולב בקבוצה טיפולית, והתבקשה דחייה נוספת.

על פי התסקיר הרביעי מיום 29.9.21, המערער השתתף בקבוצה הגיע באופן עקבי ויצב ושיתף פעולה כנדרש, יחד עם זאת, הוא נמצא בראשית התהליך אשר אינו מאפשר לשירות המבחן לגבש עמדה לענין העונש, והתבקשה דחייה נוספת.

על פי התסקיר החמישי והאחרון מיום 16.11.21, המערער נמצא בקבוצה טיפולית מזה מספר חודשים וכן בקשר פרטני. המערער הגיע לכל המפגשים אליהם זומן, ערך עבודה אישית אינטנסיבית ומשמעותית הבאה לידי ביטוי בבחינה מעמיקה של קבלת ההחלטות ובחינת מצבי סיכון נוספים. בתחילת הקשר המערער התקשה לשחזר כיצד ובאלו דרכים הוציא את כספי הקיבוץ. בהמשך עבר תהליך משמעותי המאופיין בשיתוף פעולה מלא הבא לידי ביטוי הן בהגעה באופן קבוע לכל המפגשים והן בנכונותו הכנה לשיתוף ולעומק בעולמו הפנימי בכלל והרגשי בפרט. להערכת שירות המבחן יש

חשיבות בהמשך תהליך הטיפול והשיקום בו המערער מצוי. עוד נלקח בחשבון רצונו של המערער להגיע להסדר עם הקיבוץ ולהחזר כספי הולם לנזק שנגרם.

שירות המבחן סבור כי עונש מאסר בפועל כיום עלול להיות הרסני ולקטוע את תהליך השיקום שהחל, וכי עונש של עבודות שירות לתועלת הציבור יהווה עונש חינוכי ועונשי שיאפשר את המשך תהליך השיקום ויהווה עונש משמעותי בהיקף מכסת שעות גבוהה של 400 שעות. בנוסף הומלץ על העמדתו של המערער במבחן למשך שנה. צוין כי במידה והמלצת שירות המבחן לא תתקבל, מומלץ כי המאסר ירוצה בעבודות שירות.

טענות הצדדים בבית משפט קמא

4. במסגרת הראיות לעונש הוגש הסכם בין הקיבוץ למערער ביחס לכספים אשר נגנבו, ועל פיו דמי עזיבה המגיעים למערער בגין תקופת חברותו בקיבוץ יקוזזו ע"י הקיבוץ מסכום החוב, וכך גם יתרת זכות בתקציב אישי, ובנוסף המערער ישתף פעולה ויחתום על כל מסמך שיאפשר משיכת כספים המופקדים בקרן פנסיה, ועוד בהסכם מפורט כי יתרת סכום החוב תשולם ע"י המערער במועד בו יהיה זכאי לכספים ובמידה ולא יהיה לו הרכוש האמור, הקיבוץ מתחייב שלא לתבוע אותו בגין החוב. ביחס למסמך זה נטען ע"י ב"כ המאשימה כי מדובר בטיטה בלבד, אשר אינה מקובלת על הקיבוץ, ואין לכך משקל.

ב"כ המאשימה טענו לחומרת מעשי המערער, וכי מדובר בעבירות חמורות בהן המערער ניצל את מערכת היחסים המיוחדת ושלח ידו ברכושו של קורבן הגניבה אשר נתן בו אמון, ומידת הפגיעה בערכים המוגנים הינה גבוהה, ויש להעביר מסר חד משמעי בגינו מעשיו בדמות ענישה ממשית. נטען למתחם עונש הולם הנע בין שנתיים וחצי לחמש שנות מאסר בפועל, והתבקש להשית 36 חודשי מאסר, קנס בתקרה המרבית הקבועה בחוק, זאת לצד פיצוי מרבי לטובת הקיבוץ נפגע העבירה.

ב"כ המערער טען כי המערער לקח אחריות מלאה, וכי ההסכם שנחתם בין הקיבוץ לבין המערער על מהווה את ההסכמה בין הקיבוץ לבין המערער כך שהכספים שנלקחו מהקיבוץ הוחזרו בהתאם להסכם.

נטען כי המערער הודה באופן מלא בביצוע של עבירת הגניבה, לקח את האחריות בצורה מלאה.

ב"כ המערער נשאל ע"י בית משפט השלום האם הוא מבקש להתייחס לשאלה מה נעשה עם הכסף והשיב "... **אנו לא יודעים**" וכי "**הנאשם יאמר זאת בדבריו האחרונים**".

במסגרת דברי המערער, הוא נשאל ע"י בית משפט השלום מה עשה עם הכסף והשיב "... **נקלעתי למצוקה ולא הייתה לי ברירה אני לא מפרט מה זה כי אני לא רוצה שזה ישמע כתירוץ**".

המערער אם כן אינו מפרט מה נעשה עם הכסף והיכן הוא.

ב"כ המערער הפנה לשינוי שעשה המערער, ולדברים שנכתבו בתסקיר על כי עונש מאסר בפועל עלול להיות הרסני לעניין תהליך השיקום. נטען כי לא מדובר בעברייני רצידיביסט אלא באדם אשר יש לו סיכוי טוב מאוד לשיקום.

נטען כי המתחם צריך להיות מספר חודשים קצר של עבודות שירות עד לתשעה חודשים והתבקש להעדיף את השיקום ולהטיל את הענישה בחלק התחתון של המתחם.

גזר הדין

5. בגזר הדין, לאחר סקירת נסיבות ביצוע העבירות, טענות הצדדים והענישה הנוהגת, קבע בית משפט השלום כי מתחם העונש ההולם כולל מאסר בפועל בין 24 ל - 40 חודשים, זאת לצד רכיבים כלכליים משמעותיים ומאסרים מותנים.

בית המשפט ציין כי הן באמרתיו של המערער לשירות המבחן, והן באמרתיו לבא כוחו ולבית המשפט, המערער אינו מוכן לשתף מה עשה בכסף שגנב, ונקבע כי לדבר השלכה על שאלת קבלת האחריות.

צוין כי אין לראות בהסכם משום תרומה פוזיטיבית של המערער להשבת הגזלה, ומשנת 2017 עד למועד גזר הדין לא הושבו כספים לקיבוץ והמערער לא מוכן לשתף מה עשה בכסף שגנב, ונתון זה לבדו מצדיק שלא להצמיד את עונשו לתחתית המתחם, הגם שמדובר במערער נעדר עבר פלילי.

ביחס להמלצת שירות המבחן נקבע כי היא חורגת ממתחמי הענישה הקבועים, אין בהמלצה כדי להוות סיבה שלא לקבוע ענישה בגדרי המתחם או בסמוך לו, וההמלצה אינה מחייבת את בית המשפט.

ביחס לחלופי הזמן נקבע כי כתב האישום הוגש בסוף אוקטובר 2018, כשנה ושלושה חודשים לאחר שהתגלו העבירות, ואין זה פרק זמן ניכר או עיכוב משמעותי המבסס טענת חלופי הזמן.

למרות האמור, ונוכח העובדה שחלק מהסיבות לחלופי הזמן, גם בהמשך, לא רבצו לפתחו של המערער, מצא בית המשפט בכך כנימוק להתחשבות מסוימת בעונש, ולבסוף להטיל עונש ברף התחתון של המתחם, וזאת גם נוכח שיתוף הפעולה של המערער עם שירות המבחן.

מכל האמור, הוטלו על המערער העונשים הבאים: 24 חודשי מאסר בפועל, מאסרים מותנים, קנס בסך 50,000 ₪, ופיצוי לקיבוץ בסך 150,000 ₪.

טענות הצדדים בערעור

6. הערעור הינו על רכיב המאסר ועל הרכיבים הכלכליים, והקיבוץ צורף כמשיב מס' 2 בערעור.

לטענת ב"כ המערער, העונש אשר הוטל מחמיר עם המערער במידה כזו הדורשת התערבות והקלה.

נטען כי שגה בית משפט קמא בקביעת מתחם העונש ההולם, כאשר נתן משקל רב לחומרת העבירות, ומשקל נמוך ולא סביר לנסיבות ולמידת האשמה של המערער. נטען כי המתחם אשר נקבע אינו משקף את מתחמי הענישה הנהוגים בביצוע עבירות בהן הורשע המערער.

נטען כי צדק בית משפט קמא משמיקם את המערער בתחתית המתחם, אך היה מקום לשקול חריגה מהמתחם.

נטען כי אכן בעבירת הגניבה קיים כשל מוסרי אך עם זאת יש לזקוף לזכותו של המערער את כלל פועלו בקיבוץ ולהתחשב במעשיו החיוביים אשר תרמו רבות לאנשי הקיבוץ ולשגשוגם.

נטען כי מרבית הסכום הושב לקיבוץ, לאור ההסכם, וכי ההסכם אף מוסיף פער של למעלה מ-300,000 ₪ כתוצאה מהצמדות למדד וריביות. נטען כי המערער לא שילם את הכל, אך ההסכם קובע כי השאר יושב בתנאים מסוימים והמערער עמד בהסכם.

נטען כי מרבית הנזק תוקן, והמערער נותר בלי דמי עזיבה ובלי פנסיה, ומכל מקום ההשבה של הכסף אינה הפרמטר היחיד.

ב"כ המערער הפנתה להעדר עבר פלילי, והתבקש להתערב הן במתחם והן בקביעת העונש, תוך הפניה לפסיקה.

ב"כ המשיבה 1, המדינה, טענה כי אין להתערב בגזר הדין, אמנם לא ניתן לקבוע אם מדובר במעשה מתמשך או חד פעמי, או מספר מעשים, אך החשיבות הינה לגובה הכספים, ולכך שלאחר אותה גניבה יש התמשכות של אותו אירוע, והמערער המשיך לנהל את הרישום גם לאחר שגנב את הכסף, העבירה נמשכת ואין חרטה.

נטען כי קיים נזק שהינו כתוצאה מהפרת האמון, והתבקש שלא להתערב בגזר הדין, ולעניין הקנס נטען כי יש להשית קנס שכזה לפחות כדי שתהיה בכך הרתעה.

ב"כ המשיב 2, שהוא הקיבוץ, טענה כי ההסכם כולל הגינות ורוחב לב מצד הקיבוץ, והמערער למעשה לא הוציא כסף מכיסו, לא הוא ולא אף אחד מבני משפחתו, הוחזרו לקיבוץ מענק העזיבה וכספים של הקיבוץ, את הכספים של המעסיק החיצוני השאירו למערער.

נטען כי הקיבוץ אינו יודע איפה הכסף שנגנב, המערער ממלא פיו מים, ונתן הצהרה שאין לו כסף ורכוש, ועל הבסיס הזה עשה הקיבוץ הסכם אך מעולם לא ויתר על החזרת הכספים.

דין והכרעה

7. לאחר שנבחנו נסיבות ביצוע העבירות, הראיות לעונש אשר הוגשו, גזר הדין וטענות הצדדים, המסקנה הינה כי אין במי מרכיבי הענישה אשר הוטלה על המערער כדי החמרה המחייבת התערבות ערכאת הערעור, ויש לדחותו.

תחילה לעבירות ונסיבות ביצוען - מדובר בעבירות חמורות אשר מבוצעות בנסיבות חמורות. לצד העבירה של גניבה בידי מורשה נקבע בחוק עונש של 7 שנות מאסר, ולצד העבירה של רישום כוזב במסמכי תאגיד נקבע עונש של 5 שנות מאסר. בעונשים אלו יש כדי לבטא את החומרה של המעשים ואת המענה העונשי אשר צריך לבוא כנגדם.

המערער במעשיו ניצל את האמון הרב אשר ניתן בו על ידי הקיבוץ, ותוך הפרה בוטה של האמון, גנב מקופת הקיבוץ כספים בסכום של 1,167,848 ₪.

אכן, לא מפורט בכתב האישום האם מדובר במעשה בודד, מתמשך או תוצאת שורת מעשים. ואולם, מעשיו של המערער לא הסתיימו במעשה הגניבה. המערער לאחר שגנב את הכסף, המשיך לנהל את הרישום, ורשם ביודעין יתרות כוזבות, בכוונה לרמות, העביר רישומים אלה להנהלת החשבונות של הקיבוץ, וגרם בכך לרישום כוזב במסמכי תאגיד.

לפיכך, אין לראות במעשיו הפלילים של המערער כדי מעשה בודד רגעי, אלא מדובר במעשה הכולל הן את הגניבה והן את הרישום הכוזב במסמכי התאגיד לאחריה, רישום כוזב אשר נעשה ביודעין ובכוונה לרמות, כאמור בכתב האישום המתוקן.

מדובר במעשה מתוכנן ומתוחכם, תוך ניצול אמון רב אשר ניתן במערער בהעמדת כספי הקיבוץ, ורישומים של הקיבוץ, בידיו.

המערער שימש כגזבר הקיבוץ והיה אחראי לניהול כלל הכספים בקיבוץ, כמו גם רישום התנועות הכספיות הקשורות לקופת הגזבר, והכספים הוחזקו על ידו במשרדו בגזברות הקיבוץ, וכל אלו אך מעידים על האמון הרב שניתן בו ועל מידת הפגיעה אשר פגע באמון זה.

במעשיו גרם המערער נזק רב לקיבוץ, נזק אשר הוא אינו מצמצם, מעבר לאותם כספים המפורטים בהסכם, כספים שבחלקם בידי הקיבוץ.

המערער אינו מוכן לפרט, לא בפני שירות המבחן ולא בפני בית המשפט, היכן הכספים ומה נעשה עימם. יש לקבל את מסקנת בית משפט השלום על כי בהתנהלות שכזו, יש כדי העמדת סימני שאלה אל מול קבלת האחריות מצד המערער.

איננו מוצאים כי יש במתחם העונש ההולם אשר נקבע כדי החמרה עם המערער, ויש אף לומר כי הרף התחתון במתחם מתון.

קיים מנעד רחב של ענישה, ומובן כי קביעת המתחם עניינה בעיקר בנסיבות המסוימות של ביצוע עבירות ע"י נאשם, ובמקרה זה מדובר בנסיבות חמורות בהן המערער גונב כספים בסכום גבוה ביותר, מבצע רישומים כוזבים במסמכי תאגיד באופן של רישום יתרות כוזבות ביוזעין, בכוונה לרמות, והכל תוך ניצול של אמון רב שנתן בו הקיבוץ.

בהינתן ביצוע המעשים תוך ניצול התפקיד, המעמד והאמון בו נמצא המערער, הרי שמדובר ברף גבוה של פגיעה בערכים המוגנים, ובחומרה רבה של המעשים.

עבריינות כלכלית מסוג זה הגורמת לנזקים משמעותיים, צריכה לענישה מחמירה, ואין במתחם אשר נקבע על ידי בית משפט השלום כדי להחמיר עם המערער, בהינתן הנסיבות של ביצוע העבירות.

אכן, המערער השתתף בהליך טיפולי בשירות המבחן, ולכך יש לתת משקל בענישה, ואולם, אין בכך כדי להביא לירידה אל מתחת למתחם. אין מדובר בהליך שיקומי כה משמעותי, ובנוסף, גם כלפי שירות המבחן אין המערער מגלה את סודותיו ביחס למה שנעשה בכספים שנגנבו, והוא אינו משיב בפועל את הכספים את הכספים אשר גנב, אלא רק את חלקם, כאמור בהסכם. כל אלו מקימים סימני שאלה מסוימים ביחס להליך שיקומי זה, וקבלת אחריות על ידי המערער.

בית משפט קמא נתן את מלוא המשקל להעדר עבר פלילי, כמו גם לקבלת האחריות המסוימת על ידי המערער, ואף לחלק מחלוף הזמן, וענישה ברף התחתון של המתחם מגלמת את כל אלו.

הפסיקה אליה הפנו ב"כ הצדדים כוללת ענישה מחמירה יותר ומחמירה פחות, ואולם, לא מצאנו מקום לטענות כי יש במתחם ובענישה כדי החמרה עם המערער, וזאת לאור הנסיבות של ביצוע העבירות, כמפורט לעיל.

בהעדר השיקולים לקולא דלעיל, הרי שהענישה צריכה היתה להיות אף מחמירה יותר, כפי שניתן לראות בחלק מפסקי הדין, וצריכה היתה לתת משקל רב יותר לשיקולי הרתעת הרבים כמו גם לשיקולי הרתעת היחיד.

אשר לרכיב הקנס - מדובר בעבירות אשר במרכזן שיקול כלכלי, ולפיכך מצריכות הן ברגיל הטלת ענישה הכוללת רכיב כלכלי משמעותי, זאת הן כמענה הולם למעשים והן משיקולי הרתעת הרבים והרתעת היחיד.

הקנס אשר הוטל אינו מחמיר בגובהו, ויש לדחות את הטענות גם ביחס לרכיב זה. יצוין כי אכן בקביעת הקנס יש להביא את המצב הכלכלי של נאשם, ואולם, אין נתונים של ממש על מצב כלכלי המחייב הפחתת הקנס, זאת גם בהינתן הסתרת הכספים והסתרת הנסיבות הקשורות בהחזקתם ובמקום הימצאם.

אשר לרכיב הפיצוי - אכן ההסכם נ/1 משמעותו סילוק חלק מהנזקים אשר גרם המערער, ואולם, היתרה אשר נותרה, גם במונחי קרן הכספים אשר נטלו, הינה משמעותית ועולה כמה מונים על כספי הפיצוי אשר נגזרו.

במצב דברים זה, אין כל מקום להתערבות ברכיב הפיצוי אשר הועמד ע"י בית משפט השלום על סך מתון של 150,000 ₪, מתון בהתייחס לכך שהיתרה הבלתי מסולקת של הכספים שנגנבו, גבוהה כמה מונים מסכום זה.

לאור כל האמור, הערעור הן על עונש המאסר והן על הקנס והפיצוי, נדחים.

**ניתן היום, כ"ה אלול תשפ"ב, 21 ספטמבר 2022,
במעמד הצדדים.**

גיל דניאל, שופט

עמית כהן, שופט

יואל עדן, שופט